

Костянтин Коверзнев

Живосрібло во хресті

Київ - 1997

+++++

коли недарма так
стоять пообіч плечей
дивляться поосторонь тіл
коли осінь неспоживно
падає на бруківку
і не розбивається несподівано
а порожнім ногам боляче
тоді квапиться ведмідь
тоді летить стрімкий заєць
тоді єдиний капіж її губ розкривається
і невинний злет пригортає
о смертонька лагідна

+++++

ліс починає рости
своїми щупальцями
обіймає кожну бадилину
смаковита хрестівка з ягід
вітає руки у танець
на галявині пощезного ранку
вікна туману зазирають
у вікна екскурсії тіл
і не можуть розгадати хрестівки
і не можуть залишити галявині
скалки білих кватир
ліс проростає уламки
ліс починає втати

+++++

я оточений морем картоплі
люди що не прагнуть існувати
знову все ближче
колись я був маленьким і вичорненим
як осінь на околиці
підозрюю що очі мої були заплющені
я дивився і заздри
иній виріс на картоплі

+++++

в розкритих вікнах бавиться малеча
про людське око
безтурботна і весела
неначе кожна жінка
їхня мати
а кожен батько захворів на втому
в розкриті вікна квапиться малеча
розраджена бажанням завинити
закохана щосили у руйновище
дитинством обростати порожнечу

+++++

загортати в світло рибу
обходити калюжі

1 порпатись у вовні

недосконалих пішки

речей 1 тротуарах

нерівних ліній

валів 1 кладовищ

1 огорож обдурених

житла бо

наймення наймане

замешкане житло

начинням

сирим

сковорідок

жовтком

руки не опускаються

дитинство надається

до збирання мита

жовте на сирому

кохана пішла

1 світло ще тримається рибини

рибина не тримає світла

Переспів

Я пам"ятаю, що був такий ранок, про який ніхто не згадує. Ось тепер й задоволення – не згадувати той ранок. Серце на межі каравану і здимів у пустелю вітер гарячої долоні. Я пригадую, що мав відчуття кори-сної синиці та сидів на метеликові. Хто з нас кого проковтнув? Ось тепер й задоволення – ловити себе в силок, продавати себе для радості і забороняти пригадуване. Той ранок був на моїй гілці деревом пустелі. Я ще пам"ятаю все, що не повинен згадувати. Твоя пам"ять гірша за мою, бо вона не забуває нічого. Підхоплює цю пісню і співає. Відтак виплюне два мої крильця, а з ними золотий берег і ніч на тому березі, холодну і займисту срібним вогнем, а поруч – людей: чоловіків і жінок, під камінням сховає ящірку, покладе під голову хвіст, око зробить самовладним, буде заколисувати мене в синиці і я захочу стрибати морем, до котрого з найближчої криниці цистернами возитимуть воду; а потім візьме всіх синиць і потопить в озері їхньої крові і скресне крига, бо так гаряче, як було того ранку, що його ніхто не згадує, не було ніколи.

+++++

страх обличчя
твого п'яного тіла
аромат півоній
напарфумлений кокон серця
його лише треба
постійно повторювати
і буде день
коли нічого не запам'ятається
камінь твого обличчя
пройме Охабень*
на всі твої пальці
зійде тиск співчуття
не треба нічого повторювати
доточую
найближчу панораму кільця
у міст понад річку

*Охабень - вал у Китаївському
урочищі.

Монтаж Апокаліпсису

жінки зринають на поверхню шкіри й роз-
колюються; ці пружні руки змонтовані з
рухомих і нерухомих бльоків; за кожним
покривалом скісні погрози зігнуті здри-
гання; а шия що надмірно розкошує іде
своім підмурком в серце тіла; розгойду-
ють печально живосрібло з одного нерва
в інший; у каркові стається замикання
лоб нахилився над червоним садом; рап-
тово він щосили пропадає і клопотання
про свої обличчя вже захопили всі вра-
зливі душі; сьогодні святий суд і кату-
вання зруйнують опинання до вечері; ве-
черяти сьогодні буде військо з бажань
неспротивів і намірів бажання; і тіло
буде множити мене для скупчення гараз-
дів і провини; червоне замовляння лоба
вбирає сине замовляння горла /все"дно/
ж бо воювати доведеться з переможцем/

Закон Архімеда

ніхто не пізнав свого батька своєї матері, настільки у трупа було багато пошкоджень, підручник мовчав, довго не приносили кави цигарковий дим додавав отрути випарам мертвого тіла, я згадала що в дитинстві мій батько бив мене тричі, більше я не тікала, бо зрозуміла вогняний щем паска сирітний чернечий погляд ока сухої шкіри на сідницях, буває інколи дитина боїться смерті більше ніж боїться батьків, адже і вони мусять померти, отак безупинно дивлюся попереду себе, вслухаюся в команди аби переставляти в них для зручності згуки, ми шукаємо там божевілляного притулку, а знаходимо лише старого Архімеда який виганяє своїм немічним тілом воду із ванни

Останній вірш Мілана Руфуса

кожен день він навчає землю
зігнувшись низько поясне схилу
для запліднення має ціле життя
до кожного дійде черга
землі стане на землі сирітно
повсюди шмигляє на тонких нілках
мати відмучилася
агнець Божий
дзюрить дощем бурштиновим
завуркотів і відбивається в камені
а хвостиком посмикує сміх
звичайно для спасіння
мовчи мовчи
несхибні лона слів
і лона інфікованих повій

Пленер

я виходжу із себе
у нерівномірних клітинах і клітках
яким іще до вподоби
світанки з-під товстого шару води;
вплітаються смужки гіркоти
на коровайному полі
розплітаються стежки товару
і все"дно їхнє рівне дихання
лише легкий півмісячний подих
бліде стеження розчарування
лету в літаврах поліття;
і завбачливі тварини
серед них корови кози і вівці
не можуть оминати трави
і не можуть злизати мене язиком
у нерівномірних клітинах і клітках

Костянтин Коверзнев

Народився 1975 року в Києві. Закінчив філологічний факультет Київського університету ім. Тараса Шевченка. Працював журналістом. Нині працює в часописі "Україна". Поезії друкувалися в "Українському оглядачі", "Дзвіні", "Україні", "Українському засвіті", "Знаку". Автор трьох книжок віршів у Самвидаві: "мандри або спина композитора" /1991-1996/, "Невблаганний оптимізм" /1996/, "Живосрібло во хресті" /1996-1997/.